

род. 27 юни 1833 въ Нарва, умр. 12 апр. 1896 въ Мюнхенъ, ученикъ на Лайпцигската консерватория; 1854 отива въ Ваймаръ, и влиза въ Листолия кръгъ, 1856—58 е капелмайсторъ въ Щетинъ, после две години такъвъ въ Шверинъ и Дрезденъ, 1875—82 го виждаме притежателъ на музикаленъ магазинъ въ Бюрцбургъ, а следъ това, постъпва въ Майнингенската капела, където остава до като на чело е билъ Хансъ фонъ Бюловъ. Като компонистъ, Р. култивира програмното направление на Листа, като създава нѣщо значително и въ областта на пѣсенята, дето се изявява като лирикъ съ самотитно дарование. Творби: 6 симфонични поеми („Еротическа легенда“, „Серафимска фантазия“ и др.), оперитъ: „Ленивиятъ Хансъ“ и „Кому короната?“, пѣсни.

Ритеръ, Августъ Готфридъ — Ritter, August Gottfried — бележитъ органистъ и компонистъ, роденъ 25 августъ 1811 въ Ерфуртъ, умр. 26 авг. 1885 въ Магдебургъ, училъ при Хумелъ въ Ваймаръ и Рунгенхагенъ въ Берлинъ, органистъ въ Ерфуртъ, Мерсебургъ и Магдебургъ. Компониралъ: една симфония, единъ клавирконцертъ, по 4 сонати за органъ и пиано, вариации, фуги и хорални форшпили за органъ, хорове и пѣсни, писалъ: „Изкуството за свирене на органъ“ (2 тома), „Къмъ историята на свиренето на органъ презъ XIV—XVIII в.“ (1884) и „Наржчикъ по хармония“ (1860).

Ритеръ, Кристианъ — Ritter, Christian — значителенъ компонистъ, род. около 1650, умр. 1725 въ Хамбургъ, вицекапелмайсторъ и камерорганистъ въ Дрезденъ; кралски капелмайсторъ въ Стокхолмъ, отъ 1704 живѣлъ въ Хамбургъ, писалъ: клавирна сюита, Те-Деумъ за двоенъ хоръ, както и протестантски църковни творби.

Ритеръ, Фредерикъ Луи — Ritter, Frédéric Louis — компонистъ и музикаленъ писателъ, род. 22 юни 1834 въ Страсбургъ, умр. 22 юли 1891 въ Анверсъ, училъ при И. Кастнеръ въ Парижъ; учителъ по музика въ семинарията въ Финстингенъ, ръководителъ на музикални дружества въ Цинцинати, диригентъ на Harmonic Society въ Нью-Йоркъ и, най-после, учителъ по музика въ

Vassar College въ Пукипси. Композиции: 3 симфонии, по единъ концертъ за чело и пиано, по единъ клавирквартетъ и струненъ квинтетъ, псалми — 4-ти и 46-ти за соли, хоръ и оркестъръ, и 45-ти псаломъ за женски хоръ и органъ, писаль: „История на музиката въ форма на прочити“ (1876), „Студентска история на музиката“ (1884), „Музиката въ Англия“ (1883—93), „Музиката въ Америка“ (1883—90), „Музиката въ нейната връзка съ интелектуалния животъ“ (1891) и „Една метода за ръководство на хоровитъ класове“.

Ритмика, гр. — се нарича учението за ритма.

Ритмични знаци — се наричатъ опредѣлящитъ трайноститъ на нотитъ знаци, чрезъ тѣхната форма, или чрезъ групиране на тѣзи форми. Р-тъ з. въ европейската музика се явяватъ презъ време на мензуралната нотописъ въ XII в. Въ днешната музика се употрѣбаватъ следнитъ Р. з.:

- О = цѣла (тактова) нота
- = полу (тактова) нота
- = четвъртина нота
- = осмина нота
- = шестнадесетина нота
- = тридесетъ и втора нота

Ритурнелъ, фр. ritournelle, ит. ritornello — въ гласовитъ композиции на XIV в. — е втората частъ на композицията, която се повтаря следъ всѣка една строфа. Първитъ оперни компонисти (Пери и Качини) сж писали малки, нѣколко-тактови Р-ли — предъ и следъ строфитъ. Въ гласовитъ творби на XVII и XVIII (пѣсни, кантати) Р-тъ е една къса инструменталиа частъ, която се изпълнява между строфитъ, а сжщо и като уводъ, или въ края. Р-тъ заема важно мѣсто въ „da capo“ — арията на операта, и въ соловия концертъ презъ XVIII в.

Ритъмъ, лат. rhythmus — е единъ отъ тритъ главни елемента на му-